

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз Пр 32/2023
10.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Бојане Пауновић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у прекршајном предмету окривљеног АА, због прекршаја из члана 330. став 1. тачка 4) у вези члана 187. став 2. у вези става 5. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, одлучујући о захтеву за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва ПТЗ бр. 398/23 од 26.09.2023. године, поднетом против правноснажне пресуде Прекршајног суда у Београду 7Пр. бр. 101362/2021 од 26.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 10.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва ПТЗ бр. 398/23 од 26.09.2023. године, поднет против правноснажне пресуде Прекршајног суда у Београду 7Пр. бр. 101362/2021 од 26.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Прекршајног суда у Београду 7Пр. бр. 101362/2021 од 26.12.2022. године усвојен је споразум о признању прекршаја број СПП-4-141-04882/21 од 14.04.2022. године и окривљени АА оглашен је одговорним због прекршаја из члана 330. став 1. тачка 4) у вези члана 187. став 2. у вези става 5. ЗОБС-а, те је осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини, иста ће на основу члана 315. у вези члана 41. Закона о прекршајима бити извршена на одговарајући начин, о чему ће суд донети посебно решење. Према окривљеном је изречено и 9 казних поена, као и заштитна мера забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије и одлучено је о трошковима поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Против наведене правноснажне пресуде јавни тужилац Врховног јавног тужилаштва поднео је захтев за заштиту законитости ПТЗ бр. 398/23 од 26.09.2023. године, због битних повреда одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 4) у вези члана 234. став 1. тачка 7) и члана 236. став 1. тачка 2) и става 2. Закона о прекршајима, са предлогом да Врховни суд захтев усвоји као основан, побијану пресуду укине и списе предмета врати на поновни поступак и одлуку.

Врховни суд је одржао седницу већа, о којој је у смислу члана 286. став 2. Закона о прекршајима обавестио јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва, који седници није присуствовао, на којој је размотрио списе предмета са правноснажном пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 4) у вези члана 234. став 1. тачка 7) и члана 236. став 1. тачка 2) и става 2. Закона о прекршајима, јавни тужилац Врховног јавног тужилаштва у поднетом захтеву истиче да споразум о признању прекршаја није закључен у складу са одредбом члана 234. став 1. тачка 7) Закона о прекршајима, јер је потписан само од стране окривљеног, а не садржи и потпис браниоца окривљеног као обавезан елемент споразума. Са тог разлога, споразум није закључен у складу са одредбом члана 234. Закона о прекршајима, а што је суд требало да утврди и сагласно члану 236. Закона о прекршајима. На наведени начин суд је по оцени јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва повредио право одбране окривљеног.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да је у току прекршајног поступка суду достављен споразум о признању прекршаја број СПП-4-141-04882/21 од 14.04.2022. године, закључен између окривљеног АА и овлашћеног лица подносиоца захтева ББ, да је наведени споразум потписан од стране окривљеног и овлашћеног лица, да је првостепени прекршајни суд у току прекршајног поступка „утврдио да су се стекли услови из члана 236. став 1. Закона о прекршајима, те је окривљени и оглашен одговорним за прекршај који му се ставља на терет.

Чланом 93. став 3. Закона о прекршајима, између осталог предвиђено је да окривљени има право да се брани сам или уз стручну помоћ браниоца кога сам изабере.

Чланом 233. Закона о прекршајима, ставом првим, је прописано да када се прекршајни поступак води за један прекршај или за више прекршаја у стицају, овлашћени

подносилац захтева, усмено или писано, може предложити окривљеном или његовом браниоцу закључење споразума о признању прекршаја (у даљем тексту: споразум о признању), односно окривљени или његов бранилац може овлашћеном подносиоцу захтева предложити закључење таквог споразума, а ставом два истог члана да када се упути предлог из става 1. овог члана, странке или бранилац могу преговарати о условима признања прекршаја који се окривљеном стављају на терет.

Чланом 234. став 1. Закона о прекршајима прописано је да споразум опривнању треба да садржи опис прекршаја који се окривљеном ставља на терет; признање окривљеног да је учинио прекршај; споразум о врсти и висини казне, односно о другим прекршајним санкцијама; изјаву овлашћеног подносиоца о одустајању од прекршајног гоњења за прекршаје који нису обухваћени споразумом о признању; споразум о трошковима прекршајног поступка, о одузимању имовинске користи прибављене прекршајем, о повраћају предмета прекршаја и о имовинскоправном захтеву, уколико је поднет; изјаву о одрицању странака и браниоца од права на жалбу против одлуке суда донесене на основу прихватања споразума о признању и потпис странака и браниоца.

Чланом 236. Закона о прекршајима, став четврти, прописано је да се одлука суда о споразуму о признању доставља овлашћеном подносиоцу захтева и окривљеном, односно браниоцу ако га има.

По налажењу Врховног суда, а имајући у виду напред цитиране законске одредбе, споразум о признању прекршаја, сходно одредби члана 234. став 1. тачка 7) Закона о прекршајима, мора да садржи потпис браниоца окривљеног у ситуацији када је окривљени у овој фази поступка, т.ј. пред овлашћеним подносиоцима захтева ангажовао браниоца који је учествовао у поступку споразумевања, сходно члану 233. Закона о прекршајима, али не мора да садржи потпис браниоца у ситуацији када окривљени нема браниоца током поступка склапања споразума.

У прилог оваквог става Врховног суда, говори и одредба члана 236. Закона о прекршајима, којом је прописано да се одлука суда о споразуму о признању доставља браниоцу, само уколико га окривљени има.

Како су, у конкретном случају, у поступку склапања споразума учествовали окривљени АА лично и овлашћено службено лице ББ, односно странке, а бранилац није био присутан приликом склапања споразума, то је јасно да предметни споразум није морао ни да садржи потпис браниоца.

С обзиром на наведено као неосновани се оцењују наводи захтева за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва којима се указује да је суд учинио битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 4) у вези члана 234. став 1. тачка 7) и члана 236. став 1. тачка 2) и става 2. Закона о прекршајима.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаном пресудом није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва, то је Врховни суд на основу члана 287. став 3. Закона о прекршајима наведени захтев одбио као неоснован.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**